

Нараджэнне дзіцяці амаль для кожнай жанчыны – самы шчаслівы момант у жыцці. Колькі радасці, эмоцый і чаканняў прыносіць у свет маленькі чалавек! Мары любячай матулі руйнуюцца ў адзін момант, калі дзіця страчвае здароўе.

Выхоўваць дзіця з абмежаванымі магчымасцямі выпала на лёс многіх матуль. Сярод іх – Галіна Карэва. Пачуўшы страшны дыягназ сына, жанчына не апусціла рукі, не страціла веру ў Бога і людзей. Цягам 28-мі гадоў яна годна пераносіць усе выпрабаванні, з якімі сутыкаецца ў жыцці. - Галіна Іосіфаўна, раскажыце, калі ласка, калі Вы даведаліся, што ў сына праблемы са здароўем?

- Вадзім меў тады 3 гады. Мы жылі ў Лідзе, сын хадзіў у дзіцячы садок. Быў вельмі абаяльным хлопчыкам, выдзяляўся сярод дзяцей: любіў спяваць песні, часта залазіў на крэсла і расказваў вершы. Адночы Вадзіму стала блага, паехалі з ім у бальніцу... Доктары не адразу выкрылі захворванне. А калі агучылі, што ў сына пухліна галаўнога мозга, зямля сышла з-пад ног. Трэба было прыняць гэты нечаканы паварот лёсу і адказаць на выклікі, якія паставіла перад намі жыццё: альбо зламацца, альбо змагацца. Мы выбралі другое і пачалі барацьбу з хваробай. † Я сышла з працы, паколькі добра разумела, што цяпер мая галоўная задача – быць побач з сынам і ахінаць яго сваёй любоўю ў хвіліны цяргнення. Вадзіму зрабілі аперацыю, пасля якой ён 2 тыдні знаходзіўся ў коме. Увесь гэты час я практычна не выходзіла са шпіталю. Кожную раніцу а 6-й гадзіне ўжо чакала перад уваходам у рэанімацыйнае аддзяленне. У 7.30 прыходзіў доктар. Нічога не кажучы, прабягаў міма па лесвіцы і ішоў праверыць стан здароўя майго сына. Толькі пасля падыходзіў да мяне, вітаўся і распавядаў, як адчувае сябе Вадзім. Затым мне дазвалялі на некалькі хвілін зайсці ў палату. Пасля я накіроўвалася ў касцёл на св. Імшу, падчас якой малілася ў інтэнцыі свайго хлопчыка. Потым мела час на ўладжванне сваіх спраў, а вечарам ізноў была ў шпіталі. І так больш-менш выглядаў кожны чарговы дзень. Няма адпаведных слоў, каб выказаць маю ўдзячнасць лідскаму хірургу Іосіфу Барташэвічу, які тады змагаўся за жыццё сына...

Наперадзе Вадзіма чакала прамянёвая тэрапія і доўгі курс рэабілітацыі. Мы літаральна жылі “на калёсах”:

2 тыдні дома, 2 тыдні ў шпіталі. Рабілі ўсё, што на той момант было магчыма.

- Як хвароба сына паўплывала на Ваш светапогляд?

Аўтар: Кінга Красіцкая
06.11.2016 00:00

A color photograph of three people standing outdoors in front of a brick building. On the left is a man in a white clerical robe with a black collar. In the center is a young man in a dark suit and tie, holding a white object. On the right is a woman in a black habit. A large white object is visible behind them.

2 / 2